

[Rimstad.]

gammel og havde i statens tjeneste en årsløn på 45.000 kr. Da jeg udtrykte min tvivl om denne løn, som vi i hvert fald ikke kunne give ham, uden at vore øvrige lønninger kom ud af balance — vort tilbud var efter vor opfattelse højt, det lå 7.000 kr. lavere end de 45.000 — forklarede den pågældende mig, at differencen hidrørte fra et såkaldt kvalifikations-tillæg, som hans løn hos staten var forøget med. Dette kvalifikationstillæg blev givet til alle, som ikke var rene efternølere; det var med andre ord diskvalificerende ikke at få det pågældende tillæg.

Således er altså statens metoder til sikring af den kvalificerede arbejdskraft. Det er inflationsskabende metoder, som jeg i øvrigt godt kunne nævne flere eksempler på, men det vil nok her føre for vidt og skulle efter ovennævnte dokumentation heller ikke være nødvendigt.

Jeg skal til slut gentage, at mit parti støtter det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, som vi ikke alene anser for at være et godt forslag, men også i den givne situation et nødvendigt forslag.

Niels Westerby: Jeg synes, det forslag til folketingsbeslutning, der er til drøftelse her, er et interessant forslag. Jeg vil navnlig gerne anbefale venstre selv at lægge nøje mærke til det forslag, man har fremsat, og jeg vil gerne gøre det i lyset af, at det jo ikke er mere end 2 måneder siden, der blev indgået et såkaldt stort økonomisk forlig imellem tre partier, venstre, det radikale venstre og socialdemokratiet. Dengang hed det sig jo, at ved dette store økonomiske forlig var de økonomiske problemer løst, og da inflationsproblemet var det vigtigste problem på det tidspunkt, måtte man vel også gå ud fra, at de tre partier mente, at inflationsproblemet hermed var løst. Det kan derfor ikke andet end undre mig, at partiet venstre fremsætter et forslag til folketingsbeslutning gående ud på, at nu må man gøre noget for at bekæmpe inflationen, når man 2 måneder tidligere var noget så henrykt over at have indgået et forlig, der havde standset inflationen. Jeg må sige, at i sjælden grad har noget parti igennem et forslag til folketingsbeslutning selv indrømmet, at det, man tidligere har

været med til, ikke har slået til. Det vil jeg nu ikke bebrejde venstre; det bør man ikke bebrejde nogen overhovedet, for det er naturligvis en kendsgerning, at vi har prisstigninger her i landet, vi må vel også kunne kalde det inflation, og derfor må vi til enhver tid alle sammen gøre os umage for at standse denne inflation.

Jeg kan alligevel ikke sige andet, end at der også er andre ting for venstres vedkommende, som har undret mig i denne forbindelse. Jeg ved ikke, om jeg må erindre de ærede medlemmer fra venstre om et lille replikskifte, der fandt sted under tredje behandling af finanslovsforslaget. Dengang holdt det ærede medlem hr. Damsgaard lange klagetaler over prisstigninger og inflation; der var næsten ingen grænser for, hvordan han kunne udmale de skadelige virkninger af inflationen, og så sluttede han med følgende, jeg havde nær sagt klangfulde ord: det må mane til alvorlig eftertanke.

Jeg tillod mig ved den lejlighed at gøre hr. Damsgaard opmærksom på, at det var en meget lille konklusion at komme til, når man havde talt om inflationens forbandelser; jeg ved ikke hvor længe. Derefter tog hr. Damsgaard ordet og sagde, at det var lidt uvenligt af mig at gøre opmærksom på det, men i næste uge, når dette forslag til inflationsbekæmpelse fra venstre kom til debat, skulle man nok få at vide, hvordan venstre så på det. Jeg var derfor meget forventningsfuld i dag. Forslaget til folketingsbeslutning har ikke imponeret mig, men jeg var alligevel forventningsfuld. Nu ved jeg, at i partiet venstre findes der mange lyse hoveder, og man havde oven i købet bedt partiets allerlyseste hoved, hr. Henry Christensen, om at være ordfører i dag. Og hvad gentager der sig så? Bogstavelig talt ord til andet de samme klagesange over inflationens skadelige virkninger, som man havde hørt en uge før fra hr. Damsgaard. Jeg sad og tænkte på, at det jo egentlig er meget rigtigt at beskrive inflationens skadelige virkninger sådan; det kan man læse i en hvilken som helst økonomisk lærebog; man kan gå ud til en hvilken som helst befolkningsgruppe i Danmark og spørge om, hvordan de ser på inflationen, og så får man de svar. Men det spørgsmål, jeg stillede mig selv, var: kommer der en konklusion, kommer der nogle synspunkter